

Depèn de la conveniència

“QUE en aquest pot de tomàquets pelats hi hagi tomàquets en bon estat de conservació depèn de tu” voldria dir que una bona intoxicació a temps estalvia totes les penes posterior de la vida, per exemple.

“Que la policia no et detingui impunement depèn de tu” voldria dir que, amb la llei antiterrorista prenent el sol i un whisky amb soda a la terrassa, si no vols pols no vagis a l'era.

“Que la televisió pública no et faci venir urticària depèn de tu” voldria dir que, d'aquí a dos dies, la privada. Perquè vegeu que som bons i occidentals.

“Que surtis ben parat de la “mili” depèn de tu” voldria dir que val més que (si no ets estret de pit, curt d'alçada, fill de vídua o més miop que el Sisa) hi vagis amb els dits creuats, després d'haver pregat a sant Narcís que, accidentalment, no s'estimbi cap camió, ni es dispari cap “Cetme”, ni hi hagi falles abans de sant Josep.

“Que el sou t'arribi a final de mes depèn de tu” voldria dir que no hauries d'haver anat aquell vespre, sortint de la feina, al relax de Rosselló (timbre vermell), ni t'hauries d'haver comprat aquell vestit al Milano de la Via Augusta, per anar a les reunions del consell.

“Que en aquest barri hi hagi allò que en diuen seguretat ciutadana depèn de tu” voldria dir que val més que no et refiis ni dels qui

Un dels cartells que es venen per la ciutat

diuen que vetllen perquè n'hi hagi, ni (sobretot!) dels qui es van empecar el concepte.

“Que la pròpia no et faci el salt depèn de tu” voldria dir que, si te'l fa, depèn d'ella.

“Que en aquesta oficina hi hagi calefacció depèn de tu” voldria dir que val més que, si no vols semblar

els de l'“Hem fet el cim!”, et duguis l'estufeta de casa.

“Que aquí hi hagi salut depèn de tu” voldria dir que val més que t'interessis per la medicina privada (i, sobretot, pels metges privats) si vols arribar a una edat digna de ser considerada, amb tots els matisos que calgui, raonable.

“Que en aquest hotel hi hagi clientela, aquest estiu, depèn de tu” voldria dir que el departament de Turisme que fa al cas s'ha oblidat, enguany, de fer cap mena de promoció perquè tots els membres del departament eren practicant precisament el turisme, a Curaçao, per exemple.

“Que en aquest barri es parli català depèn de tu” vol dir que ja us apanyareu, i que qui se n'hauria d'encarregar es renta les mans amb aigua i sabó Lux, se les eixuga amb una tovallola Descamps, i en acabat s'hi fa fer la manicura a can Llongueras, no sigui ara que, per minucies com aquesta, Convergència perdés la bona imatge que li proporciona ser presidida per l'“Español del Año”. I, de retop, el senyor Roca perdés no solament la possibilitat de tenir poltrona grossa a Madrid, sinó la de convence'ls que, per catalanitzar Espanya sense traumes, ja estan fent el primer pas, que és deixar que Catalunya s'acabi lentament d'espanyolitzar amb una política semblant a la d'aquell alcalde barceloní dels primers temps del franquisme, que s'ufanava de tenir com a divisa: “A ningú no li ha passat mai res per no fer res”. Així, aconseguida aquesta fita, l'osmosi (la catalanització d'Espanya) es podrà fer sense cap mena de possibilitat de rebuig, perquè a totes dues bandes del envà hi haurà el mateix líquid.

I anar fent, que són quatre dies.

QUIM MONZO

EN el debat sobre política de pau i seguretat que tingué lloc el dia 4 d'aquest mes de febrer, el president del govern central va basar la defensa del seu canvi d'actitud respecte a l'OTAN en l'honradesa exemplar que es despena de confessar davant del Congrés i del país que s'havia equivocat, i que ara, honestament, rectificava. Tots els grups de l'oposició van recordar-li la propaganda electoral que valgué al PSOE un triomf espectacular, i la diferència que s'havia produït entre les promeses i les realitats.

Però d'una manera que a mi em va semblar sorprenent, cap grup parlamentari de l'oposició no va condemnar a fons el significat de les paraules del president. Com que, per ara, cadascú és lliure de formular-se unes interpretacions pròpies, personals, crec que el fet que els partits polítics guardessin prudència pel que fa a aquest punt (un consens de cara al futur?) representava per a ells una esperança de respir. És evident que tots els partits polítics aspiren a governar. És la seva raó d'èsser. Aleshores, si s'accepta com a precedent tolerable que un líder s'equivoqui en exposar un programa que després no

L'estranya democràcia

pot complir, i continuï governant només a base de reconèixer el seu error, no hi ha dubte que s'inaugura una etapa comodíssima per als partits polítics. En el transcurs de les campanyes electorals podran prometre tot el que vulguin, per lluny que sigui de les seves possibilitats. Fins i tot prometre coses que de debò no desitgen, però que poden facilitar la pesca de vots, un objectiu cobejadíssim. I, a més, amb una gran tranquil·litat d'esperit deguda a la consagració institucional d'aquell antic adagi que afirma que el prometre no fa pobre.

Dins aquest clima perturbador, el president González assegura que si el govern perd el referèndum, Espanya no entrarà a l'OTAN. O que en sortirà, perquè la situació exacta es dissimula sota la cortina de fum de dir-ne, només, Aliança Atlàntica. Si les coses queden tal com les han deixat ara, el referèndum serà un acte de pur adornament. Si perd el govern, el president González podrà presentar-se de nou davant del Parla-

ment i dir, amb un aire de gran sinceritat —ètica pura— i una oratòria abrindada, que s'ha tornat a equivocar i que, passi el que passi, Espanya ha d'entrar a l'OTAN.

El clima de desconcert popular és cada vegada més tangible. I un altre mal gros és que el referèndum serà caríssim, ens fan saber que a Catalunya l'hi costarà 6.000 milions de pessetes. Això en uns moments en els quals el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat ens informa que és d'absoluta necessitat que el Govern central declari Catalunya zona catastròfica, a causa de la situació creada per les nevades recents. Canviant una mica l'aforisme tan conegut, es podria dir que, aquesta vegada, nevarà sobre mullat. Ens caurà al damunt una nova capa de fredor.

No obstant això, la convocatòria del referèndum no ens pot deixar indiferents. El cap del grup majoritari de l'oposició, bel·licista i partidari de prendre's ho tot a la valenta, ens ha explicat que als països europeus que es mantenen

neutrals, la seva posició pacifista els costa quatre vegades més cara del que paguen els països alineats a l'OTAN. Si, si... Però el que no ens diu el senyor Fraga és que si arriba a esclatar la guerra apocalíptica amb la qual procuren de mantenir-nos amb la por al cos, és molt possible, gairebé segur, que els països alineats ho pagaran centenars de vegades més car, i no tan sols amb diners, sinó també amb sang.

Però, a més, hi ha una qüestió de principis que són per damunt dels càlculs interessats. L'avversió a la guerra, la condemna d'una carrera armamentista que no tan sols és criminal, sinó francament errònia, reclama la mobilització popular. Encara que amb poca o molta subtilitat provin de convèncer-nos que la voluntat del poble, en aquest cas, servirà de poca cosa, ja que tot està dat i beneït, i que si fan la consulta és ben bé per compliment.

De fet, la ciutadania també té el dret de rectificar, i això els partits polítics, per majoritaris que siguin, ho haurien de tenir en compte. Sobretot, a mesura que provem de polir la democràcia.

PERE CALDERS